

Descriptors

Joaquim Pijoan (Santa Cristina d'Aro, 1948). Va estudiar belles arts a l'escola Llotja de Barcelona i s'ha dedicat a la pintura i a l'escriptura. O a l'escriptura i a la pintura, com vulgueu. Ha publicat sis llibres: *Somni*, Premi Documenta 1982; *Diari del pintor JP*; *Sayonara Barcelona*, Premi Sant Jordi de novel·la 2006; *L'amor a Venècia*; *Serrans i jurioles*, i, l'últim, *Tempus fugit*, de l'any 2016, unes memòries a la vall d'Aro entre 1952 i 1959.

Exiliat al Guinardó

De fa 35 anys que visc el meu particular exili al Guinardó barceloní, aquest barri que a la part baixa limita amb Gràcia i l'Eixample, i que mai no me l'he acabat de fer meu. Hi soc un sobrevingut, un estrany al paradís urbà. Podria ser en qualsevol altra ciutat, i l'estranyesa seria força semblant, no sé si el paradís seria més idíl·lic, en tot cas, *All we need is love and wifi*. L'eslògan és una mica tronat, però serveix per entendre'ns en aquest món global on pullulem a l'encalç de prodigis i meravelles. La pregunta que m'han fet sovint és: què hi fa un home com tu, nascut a Santa Cristina d'Aro, amb les arrels paternes a Romanyà de la Selva, i les maternes a Santa Pellaia de Cruilles, perdut en aquesta ciutat del perdó? És el que he intentat explicar tot al llarg d'aquests anys d'exili barceloní, sense perdre del tot de vista la vall d'Aro. Resumir-ho en aquesta breu columna m'obliga a fer un exercici impossible de síntesi. La divagació i

la digressió han marcat l'escriptura sense finalitat que he practicat. El cas és que per uns atzars de la vida, a finals dels anys setanta, em vaig agafar a la pintura com un naufrag s'aferra al fustam dels derelictes del seu naufragi. I em vaig establir a Barcelona sense adonar-me que la dictadura conceptual que regeix el món de l'art local havia decretat que la pintura era un art obsolet, una pàgina superada de la història. Sense deixar la pintura, vaig viure la necessitat d'escriure, una altra causa perduda. M'ho he passat bé alternant les dues ocupacions sense futur. He tingut el *love* i el *wifi* existencials que són tan necessaris. I així he continuat fins al dia d'avui, mogut per un diletantisme crònic en un món d'especialistes i gurus, profetes de totes les bones noves que us pugueu imaginar. I ara que el sol de la posta ja pentina les ondulacions boscanes de la vall natal, només demano això: calma, luxe i voluptat. *Errare humanum est...*

> **Il·lustracions:** **Tura Sala Solanich** (Argelaguer, la Garrotxa, 2000). Estudiant de primer de batxillerat d'arts escèniques a l'Institut Josep Brugulat de Banyoles. El dibuix és una passió que li va encomanar el seu pare des de ben petita i que li permet redescobrir-se a cada traç. El que més li agrada de dibuixar o pintar és que els límits se'ls posa ella mateixa. Aquestes il·lustracions són les primeres que surten a la llum i li fan especial il·lusió, ja que té un fort lligam amb la ciutat de Girona.

Tura Sala

He tingut el love i el wifi existencials que són tan necessaris. I així he continuat fins avui, mogut per un diletantisme crònic en un món d'especialistes i gurus